

BP

Kčs 2.10

ČSN 50 6210

Sedí, dokud nemusíš
soutěžit.

čedečke, dedečku! Koleda:
dejte vršíšek nebo dva;
nedáteli vršíšek,
provrtám vám Kožíšek.

• • •

Härchenerzähler.

Pohádky, a životní rozjímání

věřicích chudáků

v Luboměři

na Moravě.

Píše: Rudolf Měk

na čísle 51.

v Luboměři.

Infolt: Anna Politik
mír Dir Ulla Mayfris.

Pohádky, pověsti, a bajky, v tom má být sортace.

U nás v obci, shmeje se k všechno pod jeden smysl, pohádky.

Něco ze staré pohádkové zábavy která bývala ve vesnicích zdarma

Rád jsem chodíval s matkou na besedy jen proto, abych si poslechl, různé vyprávění starých lidí, na besedách.

Zajímavé bylo, poslouchání starých, pohádek. Vyprávěči to neměli vyučeno z knih, my brž ve své paměti, co slychávali vyprávěti od svých předchůdců.

Dnes hledám na to, jak. Klidné páni faráři, s pániem kaplanem na fáře spali, dokud jejich farnice se se bavili pohádkami.

Nám se to zdá být dnes nemožné, že tak oloho, až na naše svědecství, zůstal mas vesnický lid spět, v rozstale, středověké deserní mrákotě.

Jestli někomu Bech pozem osvítil, a dal to dohody na veřejnost, neobstál, byl od všech nenáviděn, a pronásledován tak, že mnohý byl nucen se z dědiny vystěhovat.

Prawdou jest, že lid na vesnicích při pohádkových večerech si nervy neklátil, nemusel se nad různou schálikovou rozhilovati. Žilka val ale bez příprav k ovobození, dědičným strokem, a žebříkem.

klenečlo zde děděně dusevní žebřactvo předal neporušené,
opět svým dětem.

Lid vernický se nemohl dusevně zvětšit, poněvadž
nedostal do rukou svárný pokrovový vzdělávací lisk.
To, co vernický lid chtěl, byla jen barbařina, a isolace,
aby se nedostal svým rozumem vpřed, na růcení národní
pokrovových.

Paní sňady sledovaly bedlivě, co jejich ovečky člové.

Když se něco mezi lidu pokrovového vedalo, hned
to ti paní na faru věděli, a vneděli s knazatelnou jíž
hlásali, aby se lid uč lakového liskev varoval.

Podobně bylo tomu u nás po roce 1920.
při odebírání novin "Nový lid", ze 30ti odebíratelů
zistalo honem asi 5. v naší obci.

Zde tam psali též někdy něco o Kalikánu, hned byly
tyto noviny u nás prohlášeny za nevěroeké.

Co řekl kněz s knazatelnou, to bylo svaté, ale jen
těm vernickým chudákům.

To jow ty klavír příčiny je vernického lidu, že zistil
u nás tak clochov dozěbračen, jak tělesné, tak i dusevné.

Proti pokrovku se pojed kázalo.

Když ale množí mlátili jíž shojem, a ten poslunční
cepem, a nemohl být s mlátkou hotov, když paní
z fáry mu ale pomocí mlátili nesli.

Když si lidé mnohykrát nevedeli rády s krávním
vyplisovaním listin, žádostmi, nebo kvilancemi,
nikdy se nenaskytla ochota z fáry, že to napiši;
Lidé se obraceli na pokrovkáře.

Dodnesiho ani se vesnický lid nedovidaí pravdy, jakým způsobem se úlomním slovem dostal kdyžlik ze slávy úplné svobody do života společenského.

V životě společenském nastavěli vyuřistovatelům paláci a horyt svým neslyšaným dalmžhousím.

To měli mnozí svou pilu napravovat, louky, a polnosti, těžko dobyté z ruky lemu, to darovali v omamenosti země pánům, a klášterům.

Tímto způsobem všecky do úplného otrouchí, z něhož nelze se tak lehko dostati ven.

Oni násí úlomníci, aby prokrokovali, neneapsali ještě obecnému lidu na veřejnost, jakým způsobem přecházel obecní otrouchý lid z doby do doby, a vždy otroukom zůstal.

U hodnotitání církevních, i světských, měla každá doba přehodov svůj význam, a vliv k novému obhacení, a povznesení. Vesnický lid nemá o tom věděti.

Vesnický lid nemá ani věděti průběhu staveb hradů, klášterů, kostelů, prokladajících paláců, at dálce.

Neuvěřejně se ani pojítky v době robotní těžby různých prokladajících průsečí, v nepřístupných místnostech zedchlických.

Kolik dobrých lidí bylo orázeno, na maselku okradeno bý, že jím bylo za to slibeno po smrti místo v nebi.

Kolik myšta, bylo od ~~faccas~~^{chudobáků} vybráno, když byl chudobák již lehý, a převázen z nemociče přes řánu cizi. Iz toho ještě vyuřistovali proplatek.

Za mé paměti.

Kolik dalej chudáci novomanželé z dědič, peněz
těžko nadělaných, za leta, která si museli pro
plnoletost na okresním soudě koupiti. (Do 24. let.)

Jak se Lubomířský fojt stachem potil, když
měl od panské vrchnosti učeňov (pod pokutou)
kolik nároje musí v učenové době vyšenkovati.
Nároje z panského luhovarec, a pivovarec ve Špiálově
odebrati.

Ohléj, nechťej, musel volávat ohledně každé
z maliny občanskou schůzí, aby mu pomohli
občané, z provinostní brindy.

Párte občanské schůze v hostinci u Káli u č. 22.
pořádal kříž až do oznámení starosta obce Fr. Lév, č. 15.
v letech 192³ — 1927. Proč?
Poněvadž měl na hospodě č. 22. provdanou dceru.
Kysel, že by krejčárky od občanů, musí vytáhnouti.
Občané na to již veřejně klnečli.

Dále píší, kdy staré některé pochádsky
které sloužily obecnímu lidu k probavení,
ale nikoliv k důsavnímu probuzení. K tomuto,
patří různé blbe hry: Kostky, karty, a kouzlinky.

Spálovské nářecí

Pohádky.

- I. Na Ondřejovem gruntem č. 37. v Luboměři, dědušek sedlák ve své stodole hledá kámen nové hliněné humno. To staré už bylo huboře písané, důravé. Díky to humno rozkopával, přišel na železný kotel, a pilný skubník peněz. Radostě, že máš kotle peněz, už nedědušek nemá nové hliněné humno, ale proskavuje si cestu novou, dřevěnou stodolu.

Ku proznamku: Ta to dřevěná stodola stála při záhumenní cestě, na zahradě dnešního hospodaře řady č. 37. Josefa Kiala č. 100., a Tomáše řady, pocházející z gruntu č. 38., si koupil grunt č. 37. rozečlili, každý si postavil stodolu novou sam, a kdy stodolu starou, dřevěnou, rozebrali.

Stodola stará, zůstala u lidu v pohádkové paměti.

Učitel Vilibald Lervík, zmínil se o této povídce, ve svém kalendáři Rodinac, v Národní v roce 1905-6.

Pohádka II.

Dle Klementa Čmího, z ē. 89.

Škář Němc v řekách pročítávali, že na tem
podrážkovem kopci za Vilmberkem stáv hotsik
lipičníka hrad, a bylau tam Raubritter.

Ten měu při padmaně všecky ty dědiny
součem dokoua.

Přepadávali při bolitři ludeč na cestách.

Jeho hrad sa zmiznū. Bezkrh že malíá
vzali na stavbu panského dvora Vilmberku.

Ten raubir moseu děval hady velků neplechu.

Ti škáři v řekách dyky o tem vypráviali,

že na tem kopce ušarovali
před zabitím jich pánce bohuži vyuvali. Téh sa
muzem konzumoval, ab moje sence čovka vyplatil.

Kaiprognámka: V roce 1932 mi vymáel hajný odershého panský,
Nitschman, že v onech místech lesních,
východ v Werdenbergu, při sezení stromků, našly
ženské při kopání dív, kalaskovu dyku,
medvědu se zlatou rukojetí.

Nemohl mi ale pročečti, kam přišla.

To nedále bylo sojáč, že sice ja tu vysíde
obráli.

Hence hancim, hancim, sines vyplatil.

Pohádka III.

Dle Antonína Homyše č. 52. rozeného v r. 1863.

Byl kdysi jeden řvec, když neměl peněz. Pevrát
si žádost o peněz, a potkala ho bohatého žida, s kterým
šel z lesa. Vlesi mu jistě židovji, když nás žádají
nevidí, já tě mám chub lásky dorazit, a peníze ti
odebrat. Žid se potkal s ukrávanou penězou na sůnco
a praví: Žádost tu není, máš pravdu, ale sůnco by tě vyzradilo.
Řvec se temu zachechotal, a žida zabíjí. Peníze židovji odebral
a šel dom. Za jakousik dobu, za jarního dne, ostalo šál,
diváka na sůnco, a schodi se mně. Viděl ho jeho roba,
a hned sa ho ptal, proč sa při pohledu na sůnco tak mije?

Řvec nechává napřed sbarvit ven, ale potom to zářího
vylezou, že není tak dluho, kdy zabíjí vlesi žida, a ten
před zabitím řek, že sůnco korníci vyzradi. Kcil sa
mosím temu smít, jak může sůnco člověka vyzradit.

Všecko vrátil polichov. Jedinou sa dostal řvec
se svou robou do hádky, a z tého do kvácky. Roba sa nechává
nechat od řvce bit, vyběhu na cestu na cestu,
a kříčá na řvce: Ty mňa chečeš tak zabít, jak si
nedávno teho žida v lesi zabíjí.

Uvyslali k řehnice, řvce odvedli do lapačů.

Za nedlouho bylo uvyslo, že řvce za tu vrahodu
oběsili.

Konec koncem, když nemá sůnco vyzradit.

Homyš Antón ko slychával vysírával své povídání,
Pohádka připomíná lidovou výsahu,
aby židy nezabývali.

Homyš Antón ko slychával vysírával své povídání.
Pohádka připomíná lidovou výsahu,
aby židy nezabývali.

Pohádka IV.

Za velkých větrů, a metelic, lece v lufte od
stavení, ke stavenímu Kereulinov.

Vouá a nářeč uoken jízbových, aby jí něco
prošarovali, že sa nemá hde poděl.

Lude, dyž hev vysá uoken pýšat, a bědovat,
vermū do hroti můky, a hodí ven na to místo
hde Kereulína nářeč.

Dyž něco dostane, hned sa ulíčí.

Kereulína je královská cera, kera má pí
lén a růžeho, a pí rybího.

Zádmý s tím nerěděv. Ona chodívava, nastojená
tak, aby to zádmý nepoznau.

Dyž se vdaua, za medního písečew její checap
na to, že ona má pí lén a rybího, sludeného.

Zopříčal jí domával, že hev nemůže políčovat.

Ona sa nad tým hrozně zastýčeua,
avod checapa utékeua.

Od té doby nářeč, lece světem, a nemá sa
něčomá hde poděl.

Lude sa na vše dvele a mali nad tým hucovem.

Toto byvalo v zimní době, při divokém počasí, velmi často vyplňoveno.

Pohádka V.

Jedenkrát prováděl jakýsi komediant
v Brázdách na placi, na freiku komedii.

Najvět sa lude' obdivovali kohútovi, jak
špaciroval po malomu něm laně, a nes v zobku
kuňák. (kladu)

Právě také jedna roba, sa na tu komedii
prodival, a ta leme' všeckem u hned říkala prozuměla.
Pravjuu před všeckyma divákama nahlas:
Ale lude', nedivte sa holé temu kohútovi, že
nese kuňák. Komedian b rám Šálí enem oči.

Ten kohút nese v zobku sučaminou.

Komediant ho usvysíca, prodivau sa, herá z roba to řekou,
a hned ji pročaroval.

Roba začala rozvíhat rukama svoje lemnice.

Zdálo se jí, že chodí ve vodě, a ta voda je furt
skoře do vrchu.

Zvířata lemnice furt vys, a vys, až jí nebylo ani
kuňka vidět.

Lude' sa na niž divali, a krušili nad tým kuňkama.

Pohádka VI.

Dle Antonína Flomýše, č. 52.

narozen v r. 1863.
Českob.

Jednouc vysel si jeden bohatý pán mezi
ludé na Špacír. Na řeřichách chodily, kdež
sprostem seděly, a nadávali na Adama, a na Eve, že
li obě sů leho vini, že oni se mosaí, včil na světě
bole oříšk. Pán byl vysoký a vysoký, a vzal si
hých k sobě na práci. Díky byli s práci
hotoví, udečovali jím v domě hostinec. Při hostinci jím
pán pravil: "Jestě, a pijte, co chcele." Pod ten jeden
na stole obřaceny halvář se nedivajte. Ten
nechle na pokoji. Pán se sebral, a odšel
z jizby pryč. Zavojilo se vysoké v jizbě zheuk, a honěná
Hned mu napadlo, co je. Zvedavci neproslechli.
Pozvihli halvář, a myš, který pán pod halvář schovale,
který jím utěkuval, a už ke nechylil. Pán
Pán přišel do jizby s karabáčem,
a pravil: "Dane sem vám dobrých
jídle, a pití, aby ste si se mňa, nena=
říkali, ale že ste mojeho rozkazu
neproslechli, a to máv, z mojeho domu
ven, a věckrát vás vidět nechce."

Pohádka VII.

De Aut. Homýš č. 52.

Ve Spálové byl ráz hubě grobský pán, který
svoje poddané ludeře hrozně sužoval.

Poddaní se protajmovali, jak by se koho grobianu
střepali. Přísev ráz do dědiny jeden Slovák, a ludeř mu
vykuádal, že sa majú od svého pána hubě zlé. Ze je,
na ně tak grobský, že hych býcikem přes huby šlaho.
Slovák jako zkušený vandrák, ludeř vysvětlil, a pravil,
že jinu daří rádi, aby se koho grobianu zbavili.

Pravil: Bezle do sousedních dědin hde je kněz, a dajte
za koho pána mojí můj svatých, v každé dědine jednu,
ale všecky mě, aby byly v jedné době súžené.

Potom se koho pána zbavil, a jinac' ne.

Spálovští poslechli, a také to tak uděvali.

Nelvalo důho pán si hodesich ze Spálova vydal
a při té výjezce, esče svého krčího prohubě proslavil.

Dom se už zprádky živý nevrátil.

V poli hodesik padl. Dovézli ho do Spálova už
mlhovho. Ludeci byli rádi, že sa ho střepali.

Spálovská byla v Galuhovických poli, pondělce tam
moci byly, a v někdy, dnou, roky sr. Jan
se konaly nejdéle tajně, pokřesťské obřady, u nich
se scházeli často pokřesťské dědicí, a celebře dědictví.

Pohádka. VIII.

Op. De Tom. Faříčký, č. 94.

Ujakůsik hrozné vojne, bylo vybjite, a nás
všecko ludstvo. Neostal nikde žádny enem
li, kterú byli dobrě schování v lesích.

Pošli sa po vojně li lude, kteří v celém okolém
na živu ostali. Pošli sa v Partovjicích.

Jeden druhých vikav, a se phau, hde, a jakých
způsobem svéj život zachránit.

Pošli tam z Lindavy, kdy provili že jich zůstal lidu dař. Lindava.
Ti odtud Štukeré se ohlásili u pětomych že zůstali na
živu tři též.

Partovští byli tam pochomadě, a provili, nás zůstalo
pár lidu více.

Pošli tam též z Luboměře, stěni se nemohli
domluvit, poněvadž byli Němci, ale recitovali,
a se chválili, wir sind Leeb mehr.

Štukeré

Partovice

Luboměr

De těchto výrazů vzniklo pojmenování okolních vsí.

Schirka byla v Partovicích proto, poněvadž tam
merci byly, v místech, kde má sochy sv. Jana,
se konovaly nejdéle tajné, pohanské obřady, na nich
se scházeli chlapeči pohanských obřadů, z celého okolí.

Pohádka IX.

Dle Žeфа Демка, 80. roku starého, rodaka z Kyšicova, bývajícího
ve Špalově.

O Luboměři na gruncě č. 29. hospodáři nejaky Kík.

Ten Kík, když v tem gruncě semícev, a v den pohřbu,
dyž Kíkova vynášali nosací z jizby ven na malý,
když se stihni ve chlévě šromot, dobytek začau hrozně
řval, a koni sa započali od koryta bhat.

Tak sem se vysou od lodi, když o tem důho
vymávojali.

Načež nosací do té byly hromy a výšku temu
chicavoují do bota, a odvášiu mu podélku od bota pán.

Ka poznámka: Po Kíku přezval grunt č. 29. rod Šustků.

Pocelou dobu držení gruntu rodem Šustků (ze Špalova)
jmenovali lidé tento grunt Kíků grunt.

Kopeček mezi č. 29. a 32, jmenovaný byl všeobecně
od lidu Kíků kopeček, ještě za mnoho mládež.

V roce 1711. byl majitelem gruntu Jíří Kík. + 14.12.1733. 67 let.

prozn. Kík Rudolf s. 51.

Pohádka X.

De Zefax Demler Spálov;

Kylíovci chodívali každý rok jedenkrát na sv. Hostýn
na poutě. Chodívalo sa tam pěšky. Cestu s Hostynem vracali
dom, kde sedlaci jeli přínikum naproti ež do Kramic.

Tam si všece nasedali do vozů, a ješo sa dom.

Ten starý zvyk, s ktorou formanku příniku sedlaci v Kylíovcích
dopráviali. Jedenkrát po odchode příniku, přešla
nad Kylíovcami hrozná búrka.

Jeden chup, byť to takový políkací. Ten sa postavil
u jedného gruntu, pod velikou lípu, aby nemoknú.

Karáz pršel do té lípy hrom, a vjel temu
chupovi do boka, a odrazil mu prševu od boka prec.

Z teho boka vlečiu vedla do gruntu do chleva.

Ve chleve Škrabnička dívku po ruce, a všece sa žádne mu
z nich nestalo.

Všece sa temu hrozné dívce.

Za jakoukoľvek dobu, prišiel všece duch jejho chupovače, pretože
predkonal, a pravil: Obávate svi vysovéctví, já jí
by na světě. Nebranou díku, uniesu a každou.

Odejdeš a opasov bude!

Pobádku

XI.

Dle Žeфа Demla.

Dle Žeфа Demla

Jedně robě umíčev chuař; Jeho důša chodíva po smrti
prosil krobu, aby ho vysvobodíva.

Vysvobodí mu ho tým, dyž vykoná za něho řádní půl.
To znamená, když pujde na půl v chlebe, a vodě.
Dyž pujde půlne staré cestu, a nebudete si vymývat,
a nebudete děvat žádence, žadnou škodu.
Na půli dyž pujde ke sv. zpovědi, a dá za něho
na můj svaté.

Roba prosechua, a dělaua tak, jak měua přikázane.
Dyž seží u kněz za něho kumšu, tož půl prozvijehování,
bylo viděl, že od oltára letí bučia holubička do vrchu.
To bylo znamení, že to včil pomohut, a důša
nebožíka, že je vysvobodená.

Kněz rozevřel knihu, a pravje: Ta důša už políčí prosí
o pomoc, ale nikde nebyla půl řádně vykonana.

To poslední ale už pomohuta.

Za jakúsek dobu, přišel zase duch jejího chuařa, robě svou
prodekovat, a pravje: Obec dva smi vysvobození, já i
ty, na světě. Nelváno dílo, umíčeva i ta roba.

Kdo uvěří, sprásen bude!

Pobádká

XII.

Dle Zefá Demla.

Spálošští měli přikázáno, chodit každý rok ráz, do Trýzku
k P. Karii na půl.

Chodili o lodi ceece proceshrí. Lodi sa pěšky plnili a
cestovali, a chodníkama. Někdy se s proceshrím
baj panáček. Včině se chodili tak daleko, bez
panáčka.

Proceshrí chodívalo na Quisperk. Lodi chodívali
baj rádi přes Kajhiublu. Tam byvali v panském
dvore na noc, a dostali tam baj pojet.

Pani tehoto dvora byla sestra spálošského pána.

Dycky byla k pětadvacátému ze Spálova hucasiua.
Cesta do Trýzku byla daleka, a závazna.

Pohádka

XIII.

zle Zefra Dömla.

Ja všeckem u nevěřím, ale varšmani moheli
prveky také byvat.

Starý Tytl jedenkrát vyprávja, že jeho ráz
s kravama do lesa. Díž přijed k lesu, kde
majedenkrát se mu obě krávy vyskobrably,
a on se svalil s nimi.

Pomájí se krávy shrabaly na nohy. On se
postavil na nohy také, ale chvíli se brada
sykotala, a kolena mu drkolaly.

Zátmenej se nic nestalo.

Co tam mohus být? Varšman mu tam cosik
malicí, a potom se lemu za chvílem řečí.
sucha, solna bys jach píropeny, a mnich se varšman
tak hukat opustil.

Odté doby som už víím, že varšmani neplochou životem
slučují.

Pohádka

XIII.

• Dle Zdeňka Demla. Spálov.

Císař mi ráz neslouš. „Já sem při práci nikdy
nesakrovat, to sem ve zvyku neměl, ale vařmani
chtěli, aby čověk sakrovat, oni mněl z teho radost.“

Jednouc sem jec do zadku, várat oves. Kaučím sem teho ovsu
firu. Když sem už enem tak možná 8. snopči dovožit pod
pauz, a byua by firma hotová. Doděvalc sem to ale nemoh.

Přihmava sa naráz ke mně sakrová mlha, že sem ani
sebe neviděl. Začalo z teho lét, já sem moscou s firu uděl,
a schovat sa pod věz. Tam ale na mīce také lelo.
Ez to přesuo, moscou sem všeck oves rozváhal suoržit,
a znova rozváhal. Tenkrát sem ale také sakrovat.

Ludu byli na poli, a děvali dál. Lesta byua
suchá, solová byue prach skropený, a mīca ten vařman
tak tenkrát spučekněl.

Od té doby sem už věru, že vařmani neplechu luděm
děvčici.

„Jdu se domu díjili, hde tom fogt bolo myšlenku
mohouc.

Pobádka XV.

of De Žeфа Demla.

Kylírovací v robomich dobach, pániu robolu
konat nemoseli. Ta dôdina sa najprv nemenovava
Kylírov, ale Freitorf.

Ten budmistr es sem u něho v Kylírovej sižii,
ten mieu mať dřevjané truhlicku v keré mieu
by najstarší listiny, na koži psané.
Na jednej listine vjiceli šniry, a na tých
šnirach byly pečeť.

Budmistr ke truhlicku občas větral, aby ty
vzácne obecné listiny sa nekazily.

do počátku palme. Tam byly ve sklepe jutka
a dociama od to chodily.

8 Lindavě byval u kostela, tak zvaný Freihöfl,
kerý prodau parlouskemu fojtovi, Včerovji,
"Bajchlovec" za baranice rynčáku.

Ludi sa temu divili, hde ten fojt toľ rynčáku
nabral.

Pohádka XVI.

De Zéfa Démka.

~~Občerstvení v slavnostním kouzlu vymoženého moci~~
 Slavení fojtovu v Kylerově, slavu napřed v dědinečku.
 Z fojtova slavení ze sklepa, říká hajná chodba
 je na hrad Vitzhard, kdej stále v grunku pod
 Podštátem.

Fojt Roháč postavuje slavení nové, na rovině
 z dědiny ven. Z tého starého slavení v dědinečku,
 ostava stál enem sednička protiže zdivo bylo
 hrubější.

Druhá chodba v zemni říká z Vitzhardu je
 do prostalské palárně. Tam byly ve sklepě žebra
 s očima od té chodby.

U Vitzhardu si role. Ráz se tam při oráčku
 propad hův do chodby, kdej vedoucí do Postáta.

Tu kváli pálely my u tého dívka, díky jeho vchodu.
 Tu vchází se povídavou vjezdu, do velkých míst
 Tady píšem, že, slyšme charakter tých
 děváček, a schází, kdyžka k Poloni, což
 lidi vyučují.

Pobádká XVII.

De Žeřfa Demka.

Ve Spálové v dolním konci, na prostědce mezi
hruntama, je dřevjané stavení s lesářským parádou.
Praví se tam "Herberg". č. 14.

To bylo bylo hajské panské myslivna.

Jeden myslivec byl zastílen srnce v myslivně
z jizby přes okno.

Ve Vesnicku proučímu hajský jakýsi krovní
výchorec hromadu lesa.

Přišli tam na práci cizí dvarci, kteří tam
čítali s tím proučaným lesem pořádek.
Nastavovali si tam dřevjaných chatrčí, aby
měli hde býval.

Ti dvarci páliли pry z těch dřev, dřevjané uhlí.

To uhlí se posívalo v žochoch, do velkých měst.

Ten proučaný les, stýma chatrami tých
dvarci, a uhlíři, to byla ta Polom, co o ní
ludě vyslovujají.

Pohádka XVIII.

Dle Zdeňka Děmbla

Je Spálové umírá na zámku jeden správce,
ktereho nechť u zem na hachově přijál.

Po pochování ho křikl z hrobu vyhodil
ze země na povrch.

Díky ho zem ve Spálové nechť u přijál, naučili
mu všechny správce na saně z břestového dřeva,
a zavázali ho za Postolab na Smolnou.

Carodejník Klaus z Barnova, když měl u sebe
vyklubaného Talismana (jaráška) ten jen
na Smolnou pnimav, a tam teho správce
do země scím zahrabal.

Ta přání: V době první rep. československé byl jsem
v Barnově se přesvědčiti, u p. faráře, zda-li se
ve farní malici umírá, nachází jiného Krause,
a němž se také moci lidem vyslovuje.

Pán farář již s něm též vyslověl slyšel, a hned
mi ho v malici našel. Byval v prostědce dědiny
nacházející, přicházejíc dolů, pro pravé shanci u cesty.

Pohádka XVIII.

Od řeči Řečka.

Na Aglerovském, na pozemku Enenklá, mezi Postátem
a Lindavou, je nápadný hřebček Galgenberg.

Lidé vyučívali, že na tom hřebčku stávala
hrozná panna velká říbenice. Veselí byly tam
rebele, a roubíře.

Enenklá tam byl jedenkral osau, a vyvraždil se
muver. Příšeru tam nedaleký pasák, vzal si
lebku, a započal si s ní pro kopci klobá.

Potom si hez vzléhal proti paříži dom.

Doma ten pasák zvěznicoval. Jeho lidé vzali
lebku, a zahubabali hez za dom, hde byla.

Potom bylo zaseky s pasákem dobré.

Na jeho duch Kochá, když zavíval, a zmíjel.

Poznámka. Pozemek pojmenován hory, patřil před vystěhováním Němců
z Kyšperka (1946.) podlečem, žony kláuse Karpaře č. 13. Luboměř.

Postátek měl své hotelní právo. Pojmenován mísiv, čili kast,
jezdil do Postátku z Lipníka.

Správce málého k hotelnímu právu do Postátku.

Viz: Jméno; vrch, hajich v lese, na panství Hrálovském, v 17. století.

Pohádka XX.

De Zéfa Demla.

V Odrách na velkostatku byl když správce, jménem Koch. Tento správce neměl pro smrti pokoje. Jeho duch jezdil v noci v ohnivém kočáru po městských ulicích. Oheň, oheň kol, při jízdě jenom stříkal. Nebylo v Odrách člověka, který by byl tak odvážný, a toho zlehka ducha zajehnal. Ani kněží si na Kocha neloučali.

Konečně kaplan Hilscher se nato dal. Postavil se při jízdě v noci se svěcenou vodou proti němu, a zajehnal ho do zámecké zahrady. Na zámeckém nádvoru se spolev ohadovali. Duch Kochů zapříčal kaplana soudili. Kaplan Hilscher se měl brániti, aby mu neprodlehl. Kusel na každý dotaz, Kochovi dobré humpnoučki. Duch Kochů, se Hilschera těž tázal, pravě jedl kvarcežky? Kaplan odpověděl: "Jedl jsem proto, pronášadz jsem měl hlad. Hilscher přísehl Kochovi, na každý dotaz na vrah. — Najednou duch Kochů, krouně zářval, a zmizel. Nezůstalo po něm nic, než půsorný smrad. Od té doby mělo město Otry v noci pohoj. Kaplan Hilscher obdržel ze slunce před lín zlým duchem, odkotovkou, kterou ho kápila až do smrti.

Pozn. Kaplan Hilscher, byl příbuzný správce Hilscherova ve Sptálově. Byl později děkanem v Odrách. Když konal ve Sptálově visíkaci, roháčce obdaroval penězi děti Hilschera.

Pobádky XXI.

De Zefax Děmka.

Pod Postátem v grunké, pod horoučkou „Hrustý Jan“
ta první chalupa, to byl můj domov.

Kel jsem bratra, ten byl starší než já. Šeděl jsem
jednou spolu jako kluci, pod tím hospcem, na němž
stál hrušník ten hrad. Bylo to se shamy, jak leče
polok od Kyličovce.

Na jectnici viděl bratra, z hrácičky, vyslechnul
modrý plamen. Sel tam, a k viděl do země díru
co by tam mohl rukou skrčili. Uřezal lískovku, střítil
ji do té díry celou, a potom tam kam siko spadla.

U toho místa bylo viděti samé pohrby.

Byla to asi kajna chodba, která vedla, z hradních
sklepů ke Kyličovskému protoku. Byla jíz misty
a propadla. Na hradisku furb košická kope, a ruje.
Stojí tam kamenný pilíř. Předlo v něm jakésik želzo.

To ještě jíz z pilíře přej, vyráno.

U bok hradu na rovince byla my ovocná zahrada.

Tomec mistek se pracoval Himmelreichu. / Nebeská růže. /

Pohádka XXII.

25

De Zefar Démla.

Josef Tomáš z Černochové Němců. Byl rodák

Pod Postátem nad Hlubkým Janem hospodou, byl hrad Vitzherc.

Pánem toho hradu byl Apela Gold, rytíř.

Ostatní rytíři jej neměli rádi. Proto jeho sídlo jedenkráte obléhlí, a rytíř Apela, živčo chytli chléli. Rytíř Apela Gold nebyval ale doma. Klamal všechny k nim, že když rájoval domu, nechal svému koni příbili prokrov obřaceno. Stopy směrovaly vzdům od hradu pryč. Jenomu ale předce kaosik zbaďnul Apela, jak se díval z hradu oknem ven. Zapřáli všichni na hrad doráželi, a Apela Gold když viděl, že ještě zle, sedl na koně, vyjel z hradu ven zadním ohorem na hřeben skály, a skočil i s koněm dolů, přičemž se zabil. Při pádu dolů narazil kůň tak předce nohou o kámen, že prokova žostka vypadala na kamennu.

Válečník, který rytíř Apela Golda pronásledoval, sídlo rytíře Apely navzdory zbořil.

Jednou spradlo mezi Lindavou, a Kyličkovem mračno.

Udolím od Kyličova přihnal se taková voda, že sahala až pro haluze stromů. Tenkrát odnesla ka voda i ten starý kámen stou vystříhanou prokovanou. Odnesla ho voda až za hranice, a u řeky, byl vyplaven na louku. Od líče byl kam malzen.

zde se zájemci, ještě po nás.

Lze jeho opravit, má se všeminkovu na něho, mnoholalo
sudcově děkuji. Rudolf Ribi, Lubomíř č. 51.

Fa Josefem Dömllem

Josef Dömel byl národností Němeц. Byl rodák z Kýřířova. Rodný domov měl v gruntu pod Postálečm správní chalupou pod hospodou, Klešť Jan.

Po vystudování školy šel na vyučení do Špálova, na kolařskou hu kolařského mistra Simovi, č. 69. Kocandera.

Tam se žemeslou kolařskému vyučil, a získal co dobrý hovaryš u Simy, pracovali daleko. Všechni ho měli rádi, a jíkali mu Zef. Označil se později se Simovou dcerou, a mistru Simu koupil novomanželem $\frac{1}{2}$ Černovického gruntu, v dolním konci na pravé straně. Syn Josefa Dömla, Franz, se přiznal na Žigle grunt. Zef byl na svém $\frac{1}{2}$ gruntu na výmince, č. 230.

Dne 11. II. 1948. byl Zef na Kocandere u Brňáku, č. 73.

Psal jsem k němu, a pojmenoval jsem ho, co vyslovil. Bylo pro něm již vidět, že ještě již věkem sesly, neboť měl 89 let. Hlavil ještě dosti číperně. Za krátkou dobu zemřel.

Líluji ho, že jsem s ním nepřišel do styku dříve, dokud byl ještě mladší. Od něho jsem se mohl mnoho dozvěděti. Byl dobrý výpravce, a měl dobrou paměť.

Při jedné návštěvě, řekl mi ho chudák dorl.

Ta, co jsem z jeho vyučování zde napsal, bude mnoha čtenářů čísti se rájcem, ještě po mnoho let.

Za jeho výrovědu, mu se vzpomínkovu nové město, mnohokrát srdcečně děkuji. Rudolf Řík, Leboměř, č. 51.

Pohádka XXIII.

Ale Františka Kubice č. 60, a Láslava Hanesa č. 97.

Tde se ukávalo, kdo se bojí, a kdo strach nedostane.

Klynář Jan, čili Hanes Šustek č. 97. měl u svého větráku ulomené kručlo, od velkého větru.

Pozval si k tomu lesáře znalce, Fr. Kubice č. 60 (Andrea) Lesář přišel k větráku, a dal se do lesního dřeva na kručlo, při čemž mu Hanes Šustek pomáhal.

Kubice byl při práci dobrě vybrojený. Kél fajku, tabák, v kočičíku za opaskem. Na nohou měl dobré boty, s tvrdými holeněmi. N především dobrý chránič, kojenou záštěru, aby se mu lůšky nezabraly do stehen. Lesáček měl ostroci jako břitve, která ve vzedmcích jen schvístěla. Hanes se na zájemnost miska jen díval, a pomalu pantokrem odruboval.

Najednou se přichystal na lístání baňka.

Schovávali je před bouřkou, dokud nepříš, byla by hanba.

Blyskalo se, a krmelo. Najednou prask! Oba zůstali jako hudi. Hanes praví: Ale sakra, to bylo blízko!

Kubica nemohl nejprv dostat ze sebe slova, a potom praví:

Neviděl že mám holné ubolej seznámě, celej červeně. Blísk se mi opět kolem bolí. Hanes praví: Opavodne máš je popálené. Ja jsem se nechal, ale ty jsi stál hrdý. Pracovali dál.

Pohádka XXIII.

De nejného Jana Krále, Spálov 53.

Nevím jestli je to pravda, slyšel jsem od těch starých vyprávělů, že když Spálov byla jakésik vojny celý vyspleněněván, a spálený, když chlapeči zíslali jen dva nařívci, Jindřich, a Dobes.

Ti ze Spálova utekli, upskryli se v lesích za Suchou. Na Spálovsko se již nevrátili. Pracovali v lese, a založili v různých místech kde pracovali, dvě dedinky : Dobšovaud, a Hynorfaud.

Poznámka: Zajímavé při tom jest, že dnes má každá dedinka jinou národnost (Dobšovaud německy, Hynorfaud moravský) ale narodil jsem zachovávají si stále staré brálské přátelství.

C svědkem: Rudolf Klik

Luboměř, č. 51.

Pohádka

XXV.

Antonie Sustkova č. 101. v Luboměři, vyprávěla
o domácím hadu.

Pláv jsem jedoucí do zahrádky, a když vidím na zemi
ležetího stovčeného, velkého hada.

Užala jsem motýlku, a započala jsem do něho
mlouct. Hada se svíjel, a nechtěl vzít konce.

"Já jsem myšela, že mu neporadím.

Až jsem ho dostlouklá, když jsem když viděla,
že ještě ho had domácí „Hospodářík“.

Byl ohromě velký, a měl na hlavě korunku.

Kaží lidé vyprávěli, že v každem
hospodářském stavení ještě domácí had,
a lidé ho nazývají „Hospodářík“.

Domácího hada nemá nikdo zabíti.

Kdo domácího hada zabije, ten má za to
velký hřich.

Díky jsem poznala, že ještě ho had domácí,
hřebě mne to mazlo, že jsem ho zabila.

Pohádka XXVI.

Ambrožovová Aloisie č. 48. (Bernátkov) rozena v r. 1864.

Vypravovala: Kmírovský Josef, klerik chodíval na
žně do Rakous, chodíval i jinde do světa na práci.

Býval na Chalupě č. 61. v Luboměři.

Když přišel ze světa domů, vyprávěl lidem, kde
vsude byl. Chválil se, že byl již hrozně daleko.

Ukazoval na mračna, že byl až tam, kde mračna
visí, jak viděl, až k zemi.

Mračna měl tam šestatřicet po hubě, a byl již
na samém kraji země. Hleděl tam chvíly
do té hrozné propasti, kde již nic není.

Ještě měl udělat krok, a již by stoupal na nic.

Mnozí lidé, klerici ještě z dějin nikdy nebyli,
měli věřili, a velmi se divili, že byl tak odvážný,
a řekl až na okraj země.

Stohlo se mě kus ty země pod nohama utryt,
a byl by, Kmírovský Josef tam ten býval.

Zmudlili oči a učinily smutek,
a odklonily hlavu, že jenom tak
v lodičce ubírá všechno za své.

Pohádka

XXVII.

Upraveno v době let 1870. - 1880. u řeckého Kleiny, v dřevěné sedničce, č. d. 32. v Luboměři.

Budu bude konec světa, už to důležitější.
nebude. Bude všem už konec.
Sibyla říje nové hovoule. Tzv. hých dosáje, bude
konec světa.
Druhé znamení bude, že ten starý první dub,
před Gerechovicemi započne schmelz, tož také
už důležitější do konce světa nebude.

Pámbu sa na ten svět už nemůže dívat.
Lidi se po každém, a nechci žohu poslouchat.
Proto Pámbu všecko zavrhne. Napřed dívá se
znamení, aby sa lide, kdo ešte chce, polepšili,
a pokáni činili.

Tak mluvil k besedníkům starý Kleindl, klerik
vodíval každý rok poučníky z Luboměře
do Frydek, k dubu Mariabild, a do Fjelneka
ke Pavunkré.

Bereznici odcházeli od Kleiny smutní,
a dorazení nad hím, že ten svět tak
v brzké době verme zasvě.

Pojádka

XXVIII.

Spálovské všeobecná

Na Spálovské všeobecná.

*O kostele neměu plátkam, kdežto jsem mohý
Spálov byc hýsik o hóně věci. Tahnou
z Vesníka ež díle k jirchávce.*

*Byc hýsik cecíj spáleny. Odté doby
se meneje Spálov.*

*Oplaky z té spálené dědiny vé Vesníku
3. sledně.*

*Vjedně sledni maju býb schováne zvony
z té staré dědiny.
Prvéky na to měu menoval Díký Polom.*

*Poznámka: Když u lečků sledni byli kluci, ke nezistalo
probléž kamene, který by do sledny nevhodili.
Když u nás Kleivilo se, že když se vhodí do sledny kámen,
tak slyšet, jak ten zvon ve sledni zabní.*

*Poznámka: Nevípe zda li se to týkalo kostela pláckho
který stál na hřbitově, a nebo toho všeobecného
který byl postaven v letech 1775-1778 mimo
hřbitov.*

*V Hýndferuci se díl se starou kostel, tentož díl je
v Luboměři, jenž o mnoho věci pozdeji.*

Pohádka. XXVIII.

Preobecňa, meri lidem v Luboměři.

Nás kostelu neměu stál tam, hde stoji nesky.
Ludi ho chtěli stavjet v dědině na Ževecovém
kopcečku (t. j. č. d. 30, a 31.)

Bylo tam už mavereneho kamení, a dřeva.
Přes noc sa to všecko zbratilo, a lezou to
tam, hde stoji kostelu neshaj.

Odváli to zpátky díle. Přes noc, zas to bylo
navrhnu. Opakovano sa to do hřelice. Díj to
bylo pokazidlo, všecko navrhnu, tož sa už vedělo,
že tam buď ten kostel, v dědině stál nechce.

Proto ho postavili na horním, z dědiny ven.

Tým pádem sa stane ten kostel půlní, protože s těmi přípravami
ke stavbě sa děl zárrak.

Pětnicí sem chodili na pěšé z daleka, a dosli duchu.
Že tu nebylo v Luboměři hřez, tož tým pádem ho přestalo.

Poznámka: Nevípe, zda-li se to týkalo kostela starého
který stál na hřiblově, a nebo toho dnešního
který byl postaven v letech 1775-1778 mimo
hřiblova.

V Hynčíně se děl se stavbou kostela, tentýž díj co
v Luboměři, jenže o mnoho roků později.

Pohádka. XXX.

Dle Fr. Příkryla, děkana v Drahotuších.

Podštatečný zeman, pod něhož patřily vesnice v okolí.

Tento zeman měl za povinost, uvesti vrškery svých
zbrojní lid, na místo obrany.

Hlavním obranným místem, byla nad Bělotínem
Koravská Brána.

Na rozkaz zeměpána uvedl zeman Polštalský
zbrojní lid ze svých vesnic, fojtovi do Jindřichova.

Fojt ve zvláštním brnění oděný,
uvedl zbrojní lid dale, přes Nýdecký les,
na místo obrany, k Koravské Bráne.

Poznámka: Zvláštní oděv, (brnění) fojta, se dlouho
uchovávalo na fojstovci, v Jindřichově.

Vyhalil se hrdělku a hezko do vety

„Dobrý den, když se jízma jmenku ve spalovně
nachází!“

Pohádka

A.

Když byl ve Spálové na plací jarmak, když se obyčejně procházel mezi lidem varšman obléčený za myslivce.

Varšman měl svůj dům ve hrázi mezi pánskými rybníky, Dolním, a Vrchním.

Když byl jarmak výšel si varšman mezi lidem a nikdo ho od myslivce rozpoznati nemohl.

Jedenkrát si myslivce jeden mušský lepe všimnel. Jeho zrak se mu zdál velmi podezřelý. Dívá se mu na kabát, a tu viděl, že vzadu z jednoho šosu, mu kapala voda.

Ukráhal to mimo stojícím jarmáříkům, a když to opovídali viděli, naznali, že to není myslivec, nýbrž převlečený varšman. Varšman když změřil, že ho lidé poznali, vydal se k rybníku, a heup do vody.

Odté doby se již na jarmaku ve Spálové neukázal.

Ludvík byl založený s dobu povozenu císaře Josefa II. Předtím žil jen, až počítal cibulou, aby užívají hřebčíčkové kasy.

Pověst o nedobrem.

Dle Františka Kůbice, Luboměř č. 50.

Ta matka vyprávěla, že na jednom místě se ženské
sesly a na skudelku, a prádly na vlečnách. Kolovra-
ži senkuje ještě nebylo.

Předtím tam i chasnice, okřípali parceru s klouzou.

Jeden z těch chasníků se zdál být podezřelý.

Seděl za stolem, parceru okřípal, a mnoho nemluvil.

Dále si ho nikdo nevšiml. Dívčata zpívala různé
písničky, a starci vyprávěli pohádky, a pověsti.

Nedobrý. Všechno bylo v pořádku.

Najednou správěl jediné předleně
přáslenek z vřelna pod stul. Předlena vlezla
pod stul přáslenek hledat.

O, jak se lehla, když uviděla, že ten chasník,
který za stolem sedí má na nohách koníčkové
kopytko. Vlezla zdešená ven, a vyzvala všechny
k modlitbě. Poklekla, a započala se modlit
sv. růžence. Ten chasník za tím stolem, když
uslyšel modlitbu, otevřel okno, a hez ven!

Vícekrát ho nikdo neviděl.

Vile kdo to byl? Nedobrý to byl, a nikdo ho
nepoznal. Přáslenek, a koňka ho vyzradily.

Tak to má matka vyprávěla.

Pobádka. B.

Dnesní číslo domu 96. bylo původně postaveno
co obecní srebr. Byla to obecní zásobárna obilí
v případu neúrody, a hladu, což záloha obilí.
Na jaře byl nucen, každý sedlák si obilí ze
srebra k setí vrátil, a na podzim s přidáním
to opět do srebra vrátil. Tím se zásoba zvětšovala.

Okolo sreber, lidé v noci neradí,
neradí chodívali. Každý tvůr jíž v obci věděl
že tam v noci shraší.

Chodívala pryč tam na prahu dveří bílá ženská
s dlouhými vlasy, která se tam s velikánským
hřebenem česávala. Snikyň se ale oči
nedávala.

Pro výstrahe lidu, byla tam i na stěně v ní
(opravo) namalována bílá ženská s dlouhými
vlasy.

Až Bisup z čísla 71, obecní srebr koupil
pro syna Jakuba k obývání, přestalo ve
srebré shrašiti.

Sreby byly založeny v době panování císaře
Josefa II. Pozdej zrušeny, až počítat obilní
zároby, založeny konkubincké kassy.

28
Karel Toníček, Tomáš Kral č. 33. valčník u Polferuosa
v Itálii, v roce 1859.,

Výprávěl toto: Když jsem působil u vojáčiny, byl jsem na
slečně u sedláka u Kovářové.

Když končí Kovářovské pole, tak u Postřelského leska
je u cesty, po které se chodí do Podštáku, na sloupu
velký obraz, a u něho stromy.

Jel jsem jednou hůlku s sebou veče k tomu obrazku, s koníkem jel
ve voze. Přijedou k obrazku, koník se zarazili, a o ten živý
svět, necháeli jeho dale.

Já jako starý voják, snad se nebudu něčeho bát?

Na vozi jsem měl sebýrku. Vratil jsem ji do ruky, a řek
jsem před své voze, a pravím: Lopatky ty zaháčenice, nechánes
s tě cestu! Praskl jsem sebýrkou do očí, a vys!

Koni sli dale, jako by nic. To se mi tam na tom místě stalo.

Když jdu do Podštáku pěšky přes lesk, a přijedu k tomu místu,
vždycky si na to vzpomenu.

Vše kdo kdy byl? Nejdřív jsem byl, a nějak byl
neprýdaj. Nejdřív jsem byl, a nějak byl neprýdaj.

Nejdřív jsem byl, a nějak byl neprýdaj.
Nejdřív jsem byl, a nějak byl neprýdaj.
Nejdřív jsem byl, a nějak byl neprýdaj.

Pohádka C.

Franštová Božímecká, která při silnici Luboměř - Spálov od nepaměti, až do roku 1932 co každých roků, se svou P. Karie, kam stála, velmi často tam lid v noci mimo jdoucí strášivalo.

Před několika letech Klerlow č. 82. se rozechlastoval na silnici velký černý plák, až ke žasníkové kaluži. Klerlovi stály vlasy na hlavě strachem jako hřebíky.

Demel (Hanáček) jel v $\frac{1}{2}$ noci z Olomouce ke Spálovu s koněm. Přijel k Božímecké, když někdo kladek se koulela s kopce proti němu, a těsně vedle kol vozu. Kůň, strachy jenom frézel.

Simon Ondřej šel v noci ze Spálova domu. U Božímecky se mu nášla 3. bílé děvčata.

Zádna z nich nepronikla. Byly s ním kousek, a zmizely.

Pohádka garbiř jel ze Spálova z jarmaku v $\frac{1}{2}$ noci na vozlu s pacholkem domu. U Božímecky se jinu nášla černá postava, přijila se k konovi k oji, a kleksala při oji vedle koně, až k žasníkové kaluži, a tam zmizela.

U Božímecky přepadl zly duch, jednoho zlého pána na Spálově, když jel domu. Ten zly duch nemohl zničit pána oči, poněvadž on doroval do kostela střepysku. (kalich.)

Pán Spálová na poděkování Bohu, že byl od zlého ducha uschlen, nechal na tom místě postavili Božímecké,

Častotrák na vesedlách vyprávěná.

Byl jeden sedlák, který měl velkou čarodějskou knihu. V té knize často četl, a dovezl rycářům písem hovorky na obdiv lidu. Jedenkrát v neděli, odesel tento sedlák do kostela na misi svatou, a knihu nechal ležet na stole.

Jeho pacholek byl velmi zvědavý, co za čtení v této knize ješt. Otevřel knihu, a započal v ní číst. Jak započal číst, hned započali černé ptáci havrani přilezovati na dveře. Přilezovalo jich cím dál, tím více. Pacholek to pozoroval, hned čísti přestal, a knihu zavřel. Havrani zůstali ale na dvoře.

Sedlák neměl v kostele pokoj. Ponukalo ho jít domů, že se u něho doma cosik dejí. Lebral se, ašel z kostela domů. Pricházel k u stavení, kde viděl černé havrany jak stavení oblékuji, a ve dvoře plno havraní, až černo. Všichni havrani kříčeli, až neraď. Táře se pacholka co dělá? Pacholek se přiznal, že cíl brodu z knihy.

Sedlák vrhl knihu, a to, co pacholek cíl z předešlou zadou, započal sedlák čísti z knihy od zadu do předu, a hned započali havrani ze dvoře odlézovati pryč. Nevalo slouho, všichni havrani se pochátili, a nastal u stavení opět svatý pokoj.

Pohádka Svatohostýnská

Dle všeobecného vyprávění zdejšího věřícího lidu.

Nastrostyně sa bránili křesťanům proti Tatary. Takří na křesťany na kopce dorazili, a chtěli se hých zmocnit. Křesťanů sa bránili jak mohli, aby se nemohli nechat od Tatarů pojabilat.

Byli už vysíleni, a měli hroznou žízení, neměli tam žádnou vodu.

Klekli na kolena a prosili P. Marii, aby hých zachránila.

Naráz vyrazil na kopci pramen vody, který se křesťanům občerstvili. Bránili se dál. Rezali kuže, a kuli hých s kopce dlela na Tatary, kteří se valili na kopce.

Tyma kužikama hých hromadu rozmachali. Byli už tak vysíleni, že se zdraví, že si už zhaceni. Tu se obloha našla zatahovať těžkýma mráčnami. Záčala bůrka tuková, že blesk za bleskem započal od Tatarů mučit. Tatarské celé zdešené započalo ulikat od kopce přeč. Tím P. Marijov křesťany před Tatarama zachránila.

Potom se deprem vidič, kolik hých Tatarů moseuo pod kopcem byl, až v kopečkoch nanosili cestu kopce hliny hnečí vedla kopce Hostýna. Lhlébly byly tak vysoko, jako křesťani.

Ten kopce, který v kopečkoch nanosili, je dnes hojný, a nic na něm neroste.

Poznámka: jedna se ke asi o kopce Hostýnu u Vel. Týnce, kde shulečně se lid brání proti dojídejícím Tataram od Olomouce. Řek R.

Koulely se ty klacky od vrchu lesem dolů na Tatary?

Parkitovští muzikanti.

Bylo to v době císaře Františka, kdy v Parkitovicích měli dobrou kapelu muzikantů s kapelmeistrem Kochou, kterí chodili hrát do sokolických občin.

K tomuto cestování se koupili společně v Kelci na tamaku koně. Každý muzikant měl koně z pravého horníku, a když do sousedních občin na něm z pravého rajtovali.

Když koně z Kelce přivedli, rázem ho v Parkitovicích prohlédli. Jeden muzikant se díval konovi do pasíčky, a druhý pod ocas až protle.

Ten u té pasíčky volal na hru, což díval až protle, vidíš mne? Ten volal nevidím! Ten vpredu praví, už je zde!

Koupili jsme správně. Ten kůň má žacíce.

Kůň nezdachl. Rajtovali na něm, a kumili ho z pravého..

Holáček ho kumil hoblováčkami.

Jednou jeden muzikant rajtoval na něm do lesa. Štěstí do obloku velkou píley, svíral jí spragátem, a navěsil níjí přes rameno kůžem na zadu. Sedl na koně, a rajtoval do lesa. Tím kymácelin, učíral konovi zadek, až ušim vzdál. Kůň se vydátil. Muzikant mechal koně ležti, ažel do lesa až novu práci.

Kůň se z toho mítka zhroutil, a za měsíc ho lidé viděli, jak se prášil u lesa na louce.

Je vyprávění muzikanta Františka Bláhy z Parkitovic.

Jak dlouho se bude ještě kvatí, až započnu
do veřejnosti psát o svých osudech, tělesné pracující
lidé?

Omluviče chudáci ještě nic nenašali. Neumí ani
sebe ubránit. To, co jím poskytnuto bylo, dalo jim
bylo z milosti od jejich výkoristovatelů.

Malo kdo z nich, věří si školního / čkolia dnes již
nedostatkoho) vzdělání.

Jakmile vystoupí školu, praská potorem pod slunce
a choni se ve volné chvíli karbaněním.

Tenkrát mali aly duch z chudáků největší radost, když neuvarují
otom, jak lze svého čerka poznati.

Při vypuknutí světové války, 1914, byly všechny lidé chudásové
jako omáčené. Nepřisli malo, kdo jest jejich otcův, nepřítel.

Slav mají velkou, jak ten vykleštený vril.

Toy jin ten starý chomout pěch sličených lél
nespadl, slací k lomej ještě dnes, jen malý
housek motorku.

Hospodin volej z nebe: Povídám vám svět pro blaho všech.

Naš ale měl jsem věděti, že žirlandek tak dlouho rozumově
zaběcněle, a nechále se tak dlouho až na host ohryzávati
volejice koumne o vysvobození. Dáno jsem vás zavrhli
do pekla, kde není radosti ani socijení.

Mohl jsem se všechno předali těm nadaným, učeným vštram lidem.

Když není na zemi dostatek výzvy, mohlo se jíž dáno lehati
v lehadlech k neveslkám na klars, a nemuseli jste vésti války.

Ducha

Při bouřkách sedí se někdy na obloze kramá, barevná ducha.
Někdy se jich utvoří několik.

Deuze jsem uslyšel poselství zprávu, od svých rodičů, když
jsem byl malým chlapcem.

Psyl jsem od rodičů toto: Na deuze bude sedě Pámbu,
když bude konec světa.

Pámbu bude sedě na deuze, a bude sedě veskouj svět.
Ty dobré lidi, kteří v Boha věřili, oddělí na pravu stranu,
a poště hých do nebe, aby sa tam radovali.

Ty pugné lidi, kteří v Boha věřit nechtěli, oddělí na stranu
levici, a poště hých ke včernému zavíjení, do pekla.

Toulo rádu s deuze, neměli poslat moji rodiče, mybři všechni
věřici, fainosti správovaté.

Rudolf Mik.

REZJIMONÍ. Člověče, urařej, neb se připravíš.

40.

1. Doba svobodních knemí
2. Doba protolití
3. Vražděvání půdy z lesů.
4. Darování pozemků vzdělaných klášterům.
5. " " " zeměpáním.
6. Hrady, stavby, jejich zboření vybílím hněvem obec. lidu.
7. Lístka bez převratu v době hrušké.
8. Náboženské blouznění obecného lidu.
9. Stavby valických budov, a arcibis. rezidencí. Kdo, zač?
10. " " budov řeckohlických, a pansk. dvorů.
11. Válka štěnovská 1630-1648. Rebelové z Rakous v letech.
12. Válka sedmiletá Fridrich II. člen sancie Terezie.
13. Válka německá rok 1748. zhroužka bývých vojáků.
14. Organizační možnostech regulátorů pro jiný plán.
15. Dva světy, proti sobě pod jednou myšlenkou:
Ty by chudáky pod gramfíkem udrželi musíme,
slíj, co slíj!

Sic by se nám hrozně vymstili, to dobré cítíme.

Končím zde říčky pohádkami, které již většinou
lakátky, přesly do úplného zapomnění mezi lidem
v naší obci.

Mnoho pohádek ještě dříž zajímavých. Když mezi
lidem svéji význam lín, že lid byl marnoněn,
a shrazen pohádkou, a nemuselo být i na chudáky
kolik policijáků s penárekami.

Pánové! Uždycky dobré, dokud se Vám lid klaní, a má z Vás
strach. Když vypříš strach, a budou hledati arsenale.

Jen každý budec, a přebídat, stáneť paměj:

Stará pověst o vesnické

nespravedlnosti.

U jedné obci byl krejčí, který vedl velmi neslechetný život. Když káraní občanů nic nepomohlo, a onen krejčí byl čím dál horší, odsoudili onoho krejčíře ke oběšení. Tz měl být rozsudek vykonán, krejčíře neoběsili. Oběsili jednoho kováře, pronáváděli měli v obci, kováře dva.

Slyšel vyučování: Rudolf Mik.

Dopisáno dne 27. III. 1955. na neděli Imahou.

Postrý, krámy, pivoval děti se smrtí říši; koráni asi ho.

Zprávy místního písce: Smrk neseme za vše.

Mik Rudolf, Leboměř č. 51.

Mistr Zágařský.